

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 3C/169/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813206135
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2013:8813206135.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobkyne: C.Í. Y., G.. X.X.XXXX, K. I., L. XXXX/XX,

zast. B.. T. Š., Q., Q. A., F.. A.. I. XXX/XX proti žalovanému: Provident Financial, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava,

IČO: 35 805 731, zast. De minimis, spol. s r.o., so sídlom Mateja Bela 6, Bratislava, IČO: 36 868 949 o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok takto

rozhodol:

U r č u j e, že dojednanie o úhrade administratívneho poplatku pevnou sumou

241,20 eur v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 27.10.2011 je

n e p r i j a t e ľ n o u p o d m i e n k o u.

U r č u j e, že dojednanie o úhrade odmeny vo výške 618 eur v zmluve o zabezpečení splátok úveru zo dňa 27.10.2011 je n e p r i j a t e ľ n o u p o d m i e n k o u.

O trovách konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd určil, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXz 27.10.2011, v ktorej je uvedený administratívny poplatok je neprijateľná, že zmluvná podmienka v zmluve o zabezpečení splátok úveru zo dňa 27.10.2011 týkajúca sa odmeny za hotovostný výber splátok úveru podľa úverovej zmluvy č. XXXXXXXXX je neprijateľná a náhrady trov konania.

Svoju žalobu odôvodnila tým, že účastníci konania uzavreli dňa 27.10.2011 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX. Podľa zmluvy jej poskytol žalovaný bezúčelový úver vo výške 1 200 eur. Zároveň došlo k podpisu Zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala zaplatiť za službu žalovaného spočívajúcu v preberaní splátok odmenu vo výške 618 eur. Spolu teda mala zaplatiť za 1 200 eur sumu 2 231,97 eur (85,99%). Nakoľko sa dostala do finančných problémov, vo finančnej tiesni bola nútená prijať aj neprimerané podmienky žalovaného, pretože v banke je problém získať úver. Neprimerané poplatky však len zväčšili jej finančnú tieseň. Dostala sa do situácie, že od žalovaného zobrala na platenie skorších úverov nový úver, za ktorý žalovaný vyžaduje zaplatiť viac ako 80%.

Ďalej uviedla, že za neprimerané považuje úverovanie za tak vysokú cenu. Za neoprávnené považuje poskytovanie úverov na základe poplatkov, ktoré sú neprijateľné, pretože sa nimi má platiť fiktívne plnenie žalovaného, resp. sa za uvedené poplatky neposkytlo skutočné plnenie, alebo sú neprimerané. Práve poplatky navýšili spotrebiteľský úver do netolerovateľnej roviny, poplatky sú v rozpore s dobrými mravmi.

Poukázala na rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe (Oberlandesgericht Karlsruhe) z 3. mája 2010 č. k. Q. XX F. XXX/XXXX, ktoré je zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré nie je síce záväzné, ale každopádne je argumentačne zaujímavé.

„Ak banka od spotrebiteľov požaduje poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, poškodzuje tým spotrebiteľov a vystavuje ich neprijateľnému vedľajšiemu dojednaniu o cene. Poplatok za spracovanie pri poskytovaní spotrebiteľského úveru bol bankou stanovený vo výške 2 % z výšky úveru, najmenej však 50 eur paušálne. Banka sledovala podľa vlastných vyjadrení v podstate úhradu úsilia vynaloženého pri spracovaní údajov v predzmluvnej fáze, túto obranu však súd odmietol a vyhodnotil jej konanie vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. Spotrebiteľ nenavštívi banku z dôvodu poradenstva v otázke konkrétnej úrokovej sadzby alebo rady, či si na základe vlastnej finančnej situácie môže dovoliť úver, ale výhradne s cieľom zistiť, či a za akých mesačných splátok je banka vôbec ochotná mu ním požadovaný úver poskytnúť.

Preverenie úverovej spoľahlivosti (bonity) a výšky úrokovej miery, ktorými banka odôvodňovala vyrubenie poplatku za spracovanie pri poskytovaní úveru vyšší krajský súd odmietol a uzavrel, že uvedené činnosti vykonáva banka vo vlastnom ekonomickom záujme minimalizovať nevyhnutnosť vlastných pohľadávok. Spotrebiteľ dôvodne a v dobrej viere očakáva, že banka mu poradenstvo a informácie o poskytnutí úveru poskytne zadarmo. V konečnom dôsledku predstavuje zmluvná podmienka neprijateľné zaťaženie spotrebiteľa, pretože je spotrebiteľovi účtovaný poplatok bez toho, aby banka spotrebiteľovi poskytovala skutočné protiplnenie. Aj z tohto dôvodu je zmluvná podmienka stanovujúca povinnosť platiť poplatok za spracovanie pri poskytnutí spotrebiteľského úveru neprijateľná a voči spotrebiteľom neúčinná“.

Vyšší krajský súd potvrdil rozhodovaciu líniu, podľa ktorej je pre spotrebiteľa vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa (bod 34. rozsudku)“.

V ďalšom poukázala na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 21.02.2013 sp. zn. 9C/94/2012, v ktorom sa súd podrobne vysporiadal s neprijateľnosťou poplatkov používaných žalovaným. Ide o typovú zmluvu, ktorá sa používa vo viacerých prípadoch, preto nech sú dôvody obsiahnuté v uvedenom rozsudku považované aj za dôvody jej žaloby a stotožňuje sa s nimi. Dôvody neprijateľných zmluvných podmienok spočívajú v neurčitosti predmetu administratívneho poplatku. V zmluve sa nenachádza predmet vedľajšieho plnenia, iba cena vedľajšieho plnenia - administratívny poplatok. Pisomná forma je zákonom vyžadovaná a nedá sa dodatočne určovať predmet plnenia spojený s administratívnym poplatkom.

Odmena za zabezpečenie splátok úveru je neprimeraná a odporuje dobrým mravom. Iba nepatrnú časť z tejto odmeny inkasuje diler, ktorý zabezpečuje kompletný servis tejto doplnkovej služby a zvyšnú časť približne 95% používa žalovaný na neznámy účel.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok musí byť posúdená objektívne a je zjavná zo zmluvy. Na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok má naliehavý právny záujem, pretože mieni uplatniť aj primerané finančné zadostučinenie, ktoré predpokladá úspech spotrebiteľa v súdnom konaní. Naliehavý právny záujem predpokladá výslovne aj § 153 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Taktiež potrebuje poznať skutočnú výšku dlhu. Ak súd vyhovie žalobe, tak bude jasná aj výška dlhu pozostávajúca z istiny a úrokov. Úroky vo výške cca 24% sú akceptovateľné a nenapadá ich. Problém má s neprimeranými poplatkami, ktoré navýšili cenu úveru na takmer 90 %. V tomto smere poukázala na odôvodnenie

naliehavého právneho záujmu v uznesení NS SR 1 MC do 1/2009, ďalej poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10, podľa ktorého súd nemôže meniť neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorý to odôvodňuje tým, že by neexistovali odradzujúce účinky, ak by súd upravoval zmluvnú podmienku. Súd by preto nemal upravovať odmenu za zabezpečenie splátok úveru do akceptovateľnej výšky, ktorá by zodpovedala nákladom na zabezpečenie splátok úveru v skutočnej výške. Hotovostné splácanie principiálne nenamieta, namieta len platby na rôzne výdavky žalovaného, ktoré nesúvisia s hotovostným inkasovaním splátok. Problém je vypuklý najmä z dôvodu, že len nepatrnú časť „odmeny za zabezpečenie splátok úveru“ používa žalovaný na vykrytie tejto služby. Tým, že výšku odmeny stanovuje percentuálne z výšky úveru, potvrdzuje obchádzanie neprimeraných úrokov, ktoré fakticky navyšuje práve touto problematickou odmenou a neprimerané predražuje cenu úveru. Náklady dlvera pritom prirodzene nemôžu byť závislé od výšky zinkasovanej splátky, no odmena za hotovostné splácanie je stanovená percentuálne.

K neprimeranosti ceny úveru dala do pozornosti rozhodnutia NS SR 5 Cdo 26/2011, 1M Cdo 1/2009, NS ČR 21 Cdo 1484/04.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Uviedol, že žalobkyňa namieta primeranosť odplaty za úver poskytnutého jej na základe zmluvy o úvere. Odhladnuc od toho, že žalobkyňa nijako nepreukazuje, že odplata za úver v zmluve o úvere je neprimeraná, uvádza k primeranosti úrokovej sadzby a k výške ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) ako aj námietkam týkajúcim sa tiesne žalovanej následovné. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že žalobkyni bol poskytnutý úver 1.200 eur, pričom počas doby splatnosti 60 týždňov mala splatiť 1.613,97 eur, teda nie 2.231,97 eur ako nesprávne tvrdí žalobkyňa. Celkové náklady spojené s úverom boli 413,97 eur, úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 23,57% ročne, pričom banky poskytujú úvery aj za vyššie úrokové sadzby a aj súdna prax považuje úroky vo výške 25% p.a. za primerané (rozsudok KS Prešov sp. zn. 3Co 67/2008). Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom ... treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi“ (sp. zn. 3 Cdo 137/2003). Ak sa teda v spoločnosti bežne akceptuje, že komerčné banky ako aj súdna prax akceptuje úrokovú sadzbu 25% p.a., nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi úroková sadzba 23,57% p.a. pri dobe splatnosti 60 týždňov, pričom treba zohľadniť, že úrokové sadzby môžu, ba dokonca by mali byť mierne vyššie, pretože zohľadňujú riziko existujúce u menej bonitného zákazníka ako aj skutočnosť, že žalovaný nemá svoje pohľadávky zo zmluvy o úvere nijako zabezpečené. Ďalej uviedol, že je úplne nepoužiteľný odkaz na rozsudok NS SR sp. zn. 21 Cdo 1484/2004, pretože súd posudzoval primeranosť úroku 60% p.a. pri zmluve o pôžičke uzavretej medzi dvoma fyzickými osobami a takisto rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011, kde išlo o spor zo zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka uzatvorenej v roku 1998s 5% mesačným úrokom s neobmedzeným trvaním úročenia, ani v jednom prípade citovanom v žalobe nešlo o spotrebiteľský úver s právnymi predpismi reguláciou výškou odplaty za úver, kde dodáva, že žalobkyňa nesplatila ani istinu predmetného úveru.

K primeranosti ročnej percentuálnej miery nákladov uviedol, že aj táto je v súlade s dobrými mravmi. RPMN vlastne vyjadruje v percentuálnom vyjadrení to, aký je úver pre spotrebiteľa nákladný a vychádza pritom zo všetkých nákladov, ktoré spotrebiteľ okrem istiny musí veriteľovi zaplatiť. Ide o iný údaj, ako je úroková sadzba a tieto dva údaje nemožno zamieňať. V ďalšom uviedol, že z prílohy k vyjadreniu - tabuliek vydaných v zmysle nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktoré v minulosti slúžili ako základ pre stanovenie maximálnej prípustnej hodnoty RPMN vyplýva, že táto v rokoch 2008 až 2010 bola prípustná medzi 76% až 112,52% a keďže v zmluve o úver bola 70,38% nemôže byť takáto v rozpore so všeobecne akceptovaným hodnotovým poriadkom a teda náklady na úver dosahujúce asi dve tretiny zákonom povolenej výšky nemôžu odporovať dobrým mravom.

K tiesni žalobkyne uviedol, že táto ju tvrdí, no nijako nepreukazuje, pričom má k dispozícii zákaznícku kartu, ktorú žalobkyňa pred uzavretím zmluvy vlastnoručne podpísala za účelom overenia jej bonity, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa pracovala ako robotníčka textilnej výroby s príjmom 380 eur a s príjmom domácnosti 1.730 eur a tieto príjmové ukazovatele umožňovali splácať týždennú splátku úveru 26,90 eur, teda tvrdenia žalobkyne o tiesni nie sú pravdivé, inak by jej úver nebol poskytnutý, ak by jej použiteľný

príjem takéto splácanie neumožňoval, keďže žalovaný nemá svoje úvery nijako zabezpečené a nemá záujem na tom, aby zákazník nesplácal. V súvislosti s uzatvorením zmluvy o úvere a námietkami rozporu s dobrými mravmi uviedol, že pred uzatvorením zmluvy o úvere žalobkyňa informovalo výške úveru, úrokovej sadzbe, splatnosti, výške splátok ako aj o celkových nákladoch úveru, čo vlastnoručne podpisom potvrdila. Žalobkyňa mohla podľa zmluvy a to bodu 19 bez udania dôvodu a bez sankcií od zmluvy odstúpiť v lehote 14 dní od jej uzatvorenia, no túto možnosť nevyužila, preto sa domnieva, že bola s úverom spokojná a nemala v úmysle zmluvu rušiť, preto sa domnieva, že žalobkyňa neuvádza v žalobe žiaden relevantný dôvod, ktorý by zakladal neplatnosť zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. V súvislosti s odkazom žalobkyne na rozsudok sp. zn. 5Cdo 26/2011 zdôraznil, že rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre použitie § 3 ods. 1 OZ alebo § 39 OZ je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe, v rámci ktorej musia byť zvážené všetky rozhodujúce okolnosti a podľa jeho názoru v danom prípade všetky rozhodujúce okolnosti nasvedčujú tomu, že zmluva o úvere ani zmluva o doplnkovej službe, ani žiadne ich časti nie sú v rozpore s dobrými mravmi.

V ďalšom uviedol k nedôvodnosti námietok týkajúcich sa neprijateľných podmienok následovne. Spolu s úrokom bola žalobkyňa povinná podľa zmluvy zaplatiť paušálny administratívny poplatok, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a preto vstupuje do výpočtu RPMN, ktorá bola v zmluve o úvere určená správnej výške. Administratívny poplatok je paušálnym jednorazovým poplatkom, ktorého splácanie sa realizuje v splátkach spolu so splácaním úroku z dôvodu zníženia jednorazovej záťaže pre zákazníka, bol riadne dohodnutý a preto sa z povahy veci nemôže jednať o odplatu za plnenia, ktoré predchádzali uzavretiu tejto zmluvy, slúži len na pokrytie administratívnych nákladov, ktoré vznikajú v súvislosti s uzavretou zmluvou o úvere počas jej platnosti. Z povahy a vecného názvu tohto poplatku vyplýva, že slúži výhradne na správu a riadenie spotrebiteľského úveru a je to jediný poplatok, ktorý mala žalobkyňa podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere uhradiť žalovanému. Poukázal na to, že takéto stanovenie poplatkovej povinnosti pre klientov je z jeho strany pre klientov prospotrebiteľský krok, pretože jeho presná výška je zákazníkovi známa už pred podpísaním zmluvy o úvere a to hneď dvakrát, pričom počas zmluvného vzťahu sa výška tohto poplatku nijako nemení, ako je to bežné v bankách alebo iných spoločnostiach poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Možno si ho účtovať, lebo to žiaden zákon nezakazuje a zároveň sú tieto poplatky prípustné aj v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a čl. 3 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch, pričom Súdny dvor EÚ k uvedenému ustanoveniu judikoval, že „táto smernica neobsahuje hmotnoprávne pravidlá týkajúce sa typov poplatkov, ktoré môže veriteľ vyberať“. Je teda zrejmé, že ani samotná smernica nestanovuje žiadne obmedzenia čo sa týka druhov, rozsahu a kvality poplatkov, ktoré môže vyberať veriteľ v rámci poskytovania spotrebiteľských úverov, čo vyplýva zo systému minimálnej harmonizácie, teda smernica predstavuje len minimálny štandard, ktorý v rámci vnútroštátnej úpravy môže byť sprísnený, k čomu došlo až novelou vykonanou zákonom č. 132/2013, ktorou sa od 10. júna 2013 stanovil zákaz pre veriteľov vyberať od spotrebiteľov poplatok za správu spotrebiteľského úveru, je teda zrejmé, že keď ich zákonodarca osobitne zakazuje, boli doteraz povolené, inak by predmetnej novele chýbal akýkoľvek zmysel.

Ohľadom neprijateľných podmienok uviedol, že v zmysle § 53 ods. 1 OZ sa toto spojenie používa ako legislatívna skratka pre ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a zároveň sa chápe toto spojenie ako generálna klauzula, podmienky ktorej je nevyhnutné, aby boli splnené, pokiaľ sa má určité ustanovenie označiť za neprijateľnú podmienku, v rámci čoho je nevyhnutné, aby oná nerovnováha v neprospech spotrebiteľa bola značná, nie akákoľvek a podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ sa musí dokázať, nemožno preto súhlasiť s názorom žalobkyne, že je zjavná zo zmluvy. Práva a povinnosti zmluvných strán sú v zmluve o úvere veľmi presne a určito špecifikované, iné voči sebe účastníci zmluvy nemali ani nemajú, zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý tiež predpokladá existenciu poplatkov v zmluvách o úvere. Žalobkyňa mala zaplatiť jediný poplatok a to administratívny poplatok, pričom jeho výška bola započítaná do ročnej percentuálnej miery nákladov, čím bolo učinené uvedenému zákonu. Zo žaloby nevyplýva, aký vplyv na značnú nerovnováhu vyžadovanú podľa § 53 ods. 1 OZ má mať uvedenie takej náležitosti v zmluve o úvere, ktorú právna úprava nevyžaduje, ak by aj, žalobkyňa i tak musela zaplatiť administratívny poplatok, ktorého výšku pred uzavretím zmluvy vopred poznala, išlo o jediný poplatok inkasovaný v súvislosti so zmluvou o úvere a jeho výška bola konečná.

K žalobkyňou uvádzanému rozhodnutiu Vrchného krajského súdu Karlsruhe uviedol, že žalobkyňa predložila súdu len bod 34 z neautentického znenia rozhodnutia, ktorý sa však nezhoduje s originálom, keďže tento má v origináli na prvý pohľad iné znenie a je kratší, preto sa k nemu nemôže bližšie vyjadriť.

K nedôvodnosti námietok týkajúcich sa odmeny za zabezpečenie splátok uviedol, že ust. § 53 ods. 1 OZ výslovne vylučuje, aby bola predmetom preskúmania cena plnenia, čo vylučuje aj právna doktrína. Ďalej uviedol, že zmluva o doplnkovej službe je samostatnou inominátnou spotrebiteľskou zmluvou, na základe ktorej žalovaný poskytuje svojim zákazníkom doplnkovú službu zabezpečenia splátok úveru, ktorú žalobkyňa využívala a nešlo o žiadne fiktívne plnenie (celkovo uhradila 9 splátok). Zmluva o doplnkovej službe obsahuje ustanovenia o predmete plnenia a jeho cene, pričom obe sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, je z nich zrejmé, aká je odmena za doplnkovú službu ako aj to, ako sa táto odmena platí, t.j. v čom spočíva podstata služby, je akcesorickej povahy k zmluve o úvere, no nie je podmienkou získania úveru. Tento typ doplnkových služieb nepodlieha pod režim zákona č. 129/2010 Z. z. ani pod inú zákonnú reguláciu, má za to, že pre platnosť inominátnej spotrebiteľskej zmluvy je postačujúce, ak sa v zmluve pre spotrebiteľa zrozumiteľne a určito uvedie, aké sú vzájomné peňažné alebo nepeňažné záväzky, resp. práva a povinnosti oboch zmluvných strán, presne tak, ako to bolo v danom prípade. Uzatvorenie zmluvy o doplnkovej službe je dobrovoľné a zákazník návrh nemusí akceptovať a môže využiť ostatné dostupné spôsoby splácania. Je teda zrejmé, že k žiadnej nerovnováhe v neprospech spotrebiteľa pri žiadnom ustanovení tejto zmluvy dôjsť nemôže a toľž nemôže dôjsť k značnej nerovnováhe. Podľa Súdneho dvora pri posudzovaní kategórie značnej nerovnováhy treba zohľadniť právne predpisy uplatňované vo vnútroštátnom práve v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami v tomto zmysle. Na základe takejto porovnávacej analýzy môže vnútroštátny súd posúdiť, či a prípadne do akej miery je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. V danom prípade zmluvná podmienka o odmene za službu zabezpečenia splátok nijako neznevýhodňuje postavenie žalobkyne vyplývajúce z právnych predpisov, žiadna nerovnováha preto v danom prípade ani nemôže byť daná. Ne prijateľnosť zmluvnej podmienky nemôže závisieť od dojednaní zmluvnej strany s treťou osobou, je úplne irelevantné, aké má žalovaný obchodnoprávne vzťahy so svojimi zmluvnými partnermi . Neprijateľnosť zmluvnej podmienky totiž závisí výlučne od splnenia pojmových znakov neprijateľnej podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ.

Na záver uviedol, že v zmluve o úvere a v zmluve o doplnkovej službe nie sú ustanovenia, ktoré by boli neprijateľnými podmienkami, ktorý záver potvrdzujú aj rozhodnutia iných súdov. K námietke, že o podobnej veci už rozhodol Okresný súd Prešov uviedol, že ide o doslovné prevzatie podstatnej časti z iného súdneho rozhodnutia, ktorý bol však zrušený uznesením Krajského súdu v Prešove.

Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa ako aj žalovaný predložili súdu, resp. odkázali ho na viacero rozhodnutí okresných, krajských či najvyššieho súdu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, podaním žalovaného, výpoveďou žalobkyne a zistil nasledujúci skutkový stav:

Žalobkyňa uviedla, že trvá na podanej žalobe v celom rozsahu a že si osvojuje prednesy svojho právneho zástupcu a všetky podstatné okolnosti už uviedli. K uzavretiu zmluvy uviedla, že zmluvu s ňou uzatváral pán Z. O., ktorý prišiel k ním domov, už predtým ho poznala. Sledovala televízny program, kde bola reklamovaná pôžička od žalovaného. Peniaze potrebovala, preto zmluvu uzavrela. Obsah zmluvy nijako neprejednávali, pán O. sa ponáhal robiť ďalšie zmluvy, uistil ju, že splátky budú v takej výške, že ich bude schopná splácať a tiež jej povedal, že bude za ňou chodiť každý týždeň, nakoľko si dohodli týždenné splátky po 26,90 eur. Niekoľkokrát za ňou aj bol, odovzdala mu splátky, ktoré prijatie potvrdil na kartičku. Chcela uhradiť z výplaty aj viac, no neskôr sa prestala platiť týždenne po 26,90 eur, lebo mala na krku ďalšie pôžičky. Keď prestala platiť, tak jej začali chodiť listy, že má platiť, lebo ju dajú na súd, pričom chceli, aby zaplatila celý dlh. S pánom O. sa nebavili o tom, že v prípade, že by nesplácala splátky, tak by musela zaplatiť celý dlh naraz. Zmluvu pred podpisom nečítala, len jej pán O. povedal, kde to má podpísať. Spôsob platenia splátok týždenne navrhol pán O. s tým, že týždenne dôjde po týždennú splátku 26,90 eur. Zmluvu o zabezpečené splátok úveru s ňou nikto neprejednal, pán O. jej len dával

podpisovať papiere. Na otázku zástupcu žalovaného o iných zmluvách žalobkyne so žalovaným uviedla, že je pravdou, že pred od žalovaného mala aj ďalšie pôžičky, pán O. za ňou chodil vyberať splátky na tri pôžičky. Potvrdila podpis na zákazníkovej karte klienta predloženej zástupcom žalovaného s tým, že podpísala poučenie žalovaného

Právny zástupca žalobkyne uviedol, že podstata žaloby spočíva v tom, že diler pán O. si vynútil, že bude každý týždeň chodiť po splátky a neumožnil žalobkyni platiť splátky prostredníctvom účtu v peňažnom ústave, takto narástli splátky a istina z 1.200 eur, čo si žalobkyňa v skutočnosti požičala, na sumu 2.200 eur. Uviedol, že ku skutočnostiam uvádzaným žalovaným v doručenom vyjadrení, nepotrebuje lehotu na zaujatie stanoviska.

Právny zástupca žalovaného poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa tvrdila pred podpisom zmluvy, že nemá iné úvery, no na pojednávaní uvádza ďalšie pôžičky a prečo potom do zákazníkovej karty, ktorú vyhotovil diler žalovaného, uviedla, že v čase 27.10.2011 nemá žiadne dlhy. Poukázal na vyjadrenie žalovaného a dôvody a žiadal zamietnuť žalobu.

Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.10.2011č. XXXXXXXXX súd zistil, že žalovaný poskytol žalobkyni ako zákazníkovi spotrebiteľský úver v sume 1.200 eur s tým, že celkové náklady zákazníka podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. sú tvorené súčtom úroku a administratívneho poplatku, pričom úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou 23,57% p.a. a zo sumy úveru, t.j. vo výške 172,77 eur a administratívny poplatok pevnou sumou 241,20 eur. Celkové náklady na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy predstavujú ročnú percentuálnu mieru nákladov RPMN vo výške 70,38%. Celková čiastka, ktorú je zákazník povinný zaplatiť predstavuje sumu 1.613,97 eur, s tým, že zákazník splatí dlžnú sumu v 60 týždenných splátkach, pričom výška každej splátky dlžnej sumy od prvej po predposlednú je 26,90 eur a výška poslednej je 26,87 eur

Zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru uzavretej podľa § 51 Občianskeho zákonníka medzi žalovaným ako poskytovateľom a žalobkyňou ako zákazníkom súd zistil, že podľa bodu 1.1 čl. I. poskytovateľ za zaviazal, že zákazníkovi za odmenu podľa odseku 2 bude počas platnosti tejto zmluvy pravidelne poskytovať službu spočívajúcu v prevzatí peňažnej hotovosti určenej na úhrady splátky spotrebiteľského úveru, ktorý bol zákazníkovi poskytnutý na základe zmluvy č. XXXXXXXXX uzavretej medzi zákazníkom a poskytovateľom a v jej bezodkladnom použití na účely úhrady splátky spotrebiteľského úveru, zákazník sa zaviazal poskytnúť potrebnú súčinnosť.

Podľa bodu 1.2 zmluvy zákazník sa zaviazal, že za poskytnutie služby podľa odseku 1 zaplatí poskytovateľovi celkovú odmenu vo výške 618 eur, ktorá je tvorená súčtom administratívneho poplatku za úhradu nákladov v súvislosti s výberom splátok vo výške 10% z celkovej odmeny a poplatku za výbery splátok vo výške 90% z celkovej odmeny. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odmenu v 60 pravidelných splátkach a to v týždenných splátkach (okrem poslednej splátky) vo výške 10,30 eur a poslednú splátku vo výške 10,30 eur počas doby splácania spotrebiteľského úveru uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Odmena je splatná v hotovosti pri prevzatí splátky poskytovateľom.

V zmysle čl. II bod 2.1 tejto zmluvy zmluva je uzatvorená na dobu neurčitú a zaniká dohodou zmluvných strán, splnením záväzkov oboch zmluvných strán v plnom rozsahu alebo zánikom platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorého splátky sú predmetom služby podľa čl. I ods. 1.

Ako už bolo uvedené vyššie predmetom žaloby je určenie neprijateľných zmluvných podmienok týkajúcich sa administratívneho poplatku v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odmeny za hotovostný výber splátok úveru zo zmluvy o zabezpečení splátok.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

V zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka).

V zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,
- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,
- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nesplnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
- k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku,

l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,

m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,

n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,

o) ktoré oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,

p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,

r) vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 2 písm. g) zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov na účely zákona sa rozumejú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Súd môže v rozsudku, ktorý sa týka sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, aj bez návrhu vysloviť, že určitá podmienka používaná v spotrebiteľských zmluvách dodávateľom je neprijateľná (§ 153 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Ako už bolo uvedené vyššie predmetom žaloby je určenie neprijateľných zmluvných podmienok týkajúcich sa administratívneho poplatku v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odmeny za hotovostný výber splátok úveru zo zmluvy o zabezpečení splátok.

V ďalšom sa teda súd zaoberal vyhodnotením dojednaných poplatkov v zmysle príslušných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách v čl. 3 bod 1 ustanovuje, že zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 4 bod 1 smernice bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 7, nekalosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená

a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy, v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

V prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa. Toto pravidlo výkladu neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 ods. 2 (čl. 5 smernice).

V zmysle čl. 8 smernice členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa.

Poplatky boli dojednané v zmluvách, ktoré sú nepochybne zmluvami spotrebiteľskými. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

V tomto prípade ide o spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ich uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah obchodných podmienok bol daný žalovaným bez možnosti žalobkyne privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice).

Prvým zo žalobkyňou napadnutých poplatkov je administratívny poplatok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v sume 241,20 eur, ktorý ako to žalovaný udáva bol stanovený pevnou sumou, bol jednorazovým poplatkom, ktorého splácanie sa realizovalo v splátkach spolu so splácaním úroku z dôvodu zníženia jednorazovej záťaže pre zákazníka a mal slúžiť na správu a riadenie spotrebiteľského úveru. Tieto žalovaným uvádzané skutočnosti však nijako neovplyvnia skutočnosť, že výška poplatku predstavuje 20% zo žalovaným poskytnutej istiny žalobkyňi. V zmysle zmluvy mala žalobkyňa úver splácať 60 týždňov, teda podľa jednoduchého prepočtu mala teda žalobkyňa zaplatiť týždenne alikvotnú čiastku

poplatku v sume 4,02 eur, čo predstavuje mesačne pri bežnom štvortýždňovom mesiaci sumu 16,08 eur. Žalovaný tvrdí, že tento mal byť výlučne použitý na správu a riadenie úveru, no nijako nekonkretizoval ako presne mala byť predmetná suma použitá, k čomu sa navyše pridružuje ďalšia skutočnosť v súvislosti so zabezpečením splácania úveru, ktorý mal byť splácaný pracovníkovi žalobcu v týždenných splátkach, teda suma bola odovzdávaná pracovníkovi žalovaného, ktorý ju bol v zmysle zmluvy o zabezpečení splácania povinný bezodkladne použiť na úhradu splátky, teda odovzdať žalovanému. Takto teda možno zhrnúť, že žalobkyňa ako spotrebiteľka bola povinná žalovanému ako spoločnosti poskytujúcej úvery, ktorá dokonca svoje služby ponúka prostredníctvom reklamy v celoštátnych médiách a ktorá teda musí disponovať nemalým počtom zamestnancov v konečnom dôsledku zaplatiť za úkon predstavujúci odovzdania vybranej sumy pracovníkom žalovaného - týždennú splátku, za ktorý bola taktiež povinná platiť odmenu, čo bude predmetom ďalšieho posudzovania súdu, a prípadné zaevidovanie tejto úhrady v sume 26,90 eur zaplatiť sumu 4,02 eur.

Ak by aj žalovaný ako subjekt podnikajúceho na trhu poskytovania úverov spotrebiteľom uplatňoval, resp. nárokoval si v súvislosti s tým poplatky, ktoré ako uvádza priamo predpokladá aj zákon o spotrebiteľských úveroch, súd je toho názoru, že táto suma nemôže byť sumou spôsobujúcou, že dôjde k stavu predpokladanému v ustanovení § 53 Občianskeho zákonníka. Ako to vyplýva zo zmluvy, tak žalovaným vyčíslený úrok, ktorý mala žalobkyňa ako dlžníčka z poskytnutej istiny uhradiť predstavoval sumu 172,77 eur, ktorý mal v konečnom dôsledku predstavovať odplatu za poskytnutie istiny v sume 1.200 eur, no správa takého úveru, na ktorý ako to žalovaný deklaroval mal byť použitý celý administratívny poplatok, mala byť ešte o takmer 70 eur drahšia.

Tieto skutočnosti a jednoduché matematické operácie vykonané súdom nemôžu byť v konečnom dôsledku vykompenzované tvrdeniami žalovaného o akomsi prospotrebiteľskom kroku, o nemennosti výšky poplatku, jeho jednoznačnom určení pevnou sumou či tvrdením o jedinstvosti poplatku z úverovej zmluvy a už vôbec nie odvolávaním sa žalovaného na možnosť žalobkyne od zmluvy odstúpiť. Súd má totiž za to, že jeho výška je neprimeraná a v konečnom dôsledku spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a preto súd dojednanie o úhrade administratívneho poplatku určil na neprijateľnú podmienku. Je logické, že žalovaný ako podnikateľ má výdavky spojené so správou úverov ako aj jeho ďalšou činnosťou, no nemožno celé toto bremeno prenášať na spotrebiteľa, ktorému úver poskytne. Súd poukazuje aj na to, že bežné poplatky v bankách, tak ako je to súdu všeobecne známe z jeho činnosti, predstavujú mesačne sumu cca 3 - 4 eurá, pričom banka vykonáva na predmetnom účte aj rôzne operácie a úkony ako napr. trvalé príkazy na úhradu, inkaso, príjme platieb a rovnako ako žalovaný tieto vykonáva prostredníctvom svojich zamestnancov vo svojich pobočkách. Ak by žalovaný mal len 1000 klientov, ktorý by v danom týždni uhradili týždennú splátku, získal pri len pri výške úveru 1.200 eur, ako v prípade žalobkyne, v danom týždni na správu a riadenie 4.020 eur.

Ako už súd uviedol vyššie, v ďalšom sa bude zaoberať odmenou zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru, podľa ktorej mala žalobkyňa celkovo uhradiť odmenu 618 eur a to v 60 týždenných splátkach po 10,30 eur. Odmena mala byť žalobkyňou uhradená za službu spočívajúcu v prevzatí finančnej hotovosti - týždennej splátky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v jej bezodkladnom použití na účely úhrady splátky. V prvom rade súd poukazuje na to, že tak ako aj v prípade administratívneho poplatku tak aj v prípade tejto odmeny nie je zrejmé, ako bola daná suma žalovaným určená a čo v konečnom dôsledku mala odmena pokryť. Súd je toho názoru, že žalovaným dohodnuté týždenné splácanie úveru nebolo namieste už len na základe tej skutočnosti, že v zmysle príslušných právnych predpisov Slovenskej republiky odmena za prácu, resp. mzda je zamestnancom vyplácaná tak ako to bolo aj v prípade žalobkyne, len raz mesačne, no splátky úveru bola povinná platiť týždenne, tak to bolo v zmluve o úvere predformuláravo určené, bez možnosti žalovanej to ovplyvniť. Aj táto samotná skutočnosť by nebola problematickou, keby s každou mesačnou splátkou úveru nebola splatná aj odmena za jej hotovostný výber v zmysle zmluvy o zabezpečení splátok. Keď súd poukázal na neprimeranosť výšky administratívneho poplatku, v tejto rovine - odmeny za výber splátky sa javí daný problém ešte vypuklejší. Jednoducho, resp. laicky, bez ohľadu na formalizmus a použitú právnickú a ekonomickú terminológiu v zmluve o zabezpečení splátok úveru, žalobkyňa sa v danej zmluve zaviazala zaplatiť žalovanému za to, že jeho pracovník vyinkasoval splátku úveru sumu 10,30 eur týždenne. Ak mal žalovaný záujem na úhrade záväzku žalobkyňou, nemôže mu byť zakázané prípadne aj dlžníka

navštíviť a takýmto spôsobom úhradu zabezpečiť, nakoľko sú aj dlžníci, ktorí nemajú zriadení účet, z ktorého by bolo možné úhrady realizovať alebo by bolo pre nich obtiažné týždenne platiť poštovou poukážkou predmetnú sumu, no v žiadnom prípade nemožno takéto poskytnutie služby žalovaným ako keby „skryt“ pod nepomenovanú zmluvu v zmysle § 51 Občianskeho zákonníka - zmluvu o zabezpečení splátok a dohodnúť za to odmenu, ktorú znáša dlžník ako spotrebiteľ a ktorej hodnota za celé obdobie splácania úveru je vyššia ako suma úroku z úveru spolu z už vyššie dohodnutým administratívnym poplatkom. Navyše žalovaný v priebehu konania nepreukázal, žeby žalobkyni bola poskytnutá aj možnosť splácania úveru prostredníctvom hotovostného alebo bezhotovostného režimu tak ako ich obsahuje zmluva o spotrebiteľskom úvere. Keďže splátky týždenne vyberal pracovník žalovaného možno záver konštatovať, že za úhradu jednej týždennej splátky žalobkyňa uhradila 4,02 eur ako administratívny poplatok a súčasne odmenu v sume 10,30 eur, teda 14,32 eur týždenne na poplatkoch a odmene. Vzhľadom na uvedené je súd toho názoru, že dojednania odmeny v sume 618 eur v zmluve o zabezpečení splátok úveru zakladá značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne a preto predmetné dojednania vyhlásil na neprijateľnú podmienku.

Na základe uvedeného súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Žalobkyňa ale najmä žalovaný sa vo svojich vyjadreniach venovali samotnej podstate zmluvy o úvere, ktorej bolo poskytnutie úveru, ktorú skutočnosť žalobkyňa žiadnym spôsobom nespochybnila a uviedla dokonca, že úroky vo výške 24% sú akceptovateľné a nenapáda ich a problém má iba s neprímeranými poplatkami. Preto súd skutočnosti uvádzané ohľadom ročnej percentuálnej miery nákladov, plnenia, resp. neplnenia žalobkyňou z predmetnej zmluvy ako aj okolnosti súvisiace s uzavretím zmluvy, uvedením, resp. neuvedením všetkých skutočností žalobkyňou nepovažoval v danom konaní za podstatné, tieto môže byť predmetom prípadného konania, ktorého predmetom by bolo žalovaným uplatnené právo na zaplatenie poskytnutej sumy a príslušenstva, prípadne trestného konania v súvislosti s prípadným naplnením niektorej zo skutkových podstát v zmysle Trestného zákona konaním žalobkyne.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.